

Arrest

nr. 197 068 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN PRAET
Werf 4
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONSECOUR, die *loco* advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) trof op 25 augustus 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 3 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2013 werd ingediend door :

U.(...), B.(...) A.(...)

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij in 1988 naar Nederland is gegaan en verklaart dat hij sindsdien in Europa verblijft. Hij verklaart eveneens dat hij reeds vele jaren in België verblijft bij zijn kinderen, die hier over verblijfsrecht beschikken. Betrokkene meent nu dat de verplichting om na meer dan 20 jaar te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst een schending zou inhouden van het artikel 8 EVRM. Echter kan worden gesteld dat de terugkeer naar Turkije om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar Turkije betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien blijkt uit de studie van zijn administratief dossier dat hij in het verleden reeds gescheiden van zijn kinderen heeft geleefd. Betrokkene is immers in 1989 van zijn echtgenote en moeder van de kinderen, C.(...) G.(...), gescheiden. Uit het Rijkregister blijkt dat zij in 2004 opnieuw gehuwd is en dat de kinderen bij haar en haar echtgenoot verbleven. Volledigheidshalve merken wij op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Betrokkene beweert eveneens dat zijn dochter H.(...) zijn medische toestand opvolgt en dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst alleen komt te staan. Wat betreft de aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient te worden opgemerkt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij dergelijke aanvraag op basis van artikel 9ter heeft ingediend, meer bepaald op 04.10.2011, en dat deze op 22.08.2014 ongegrond werd verklaard.

De bewering dat hij in zijn land van herkomst alleen staat, kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Betrokkene toont niet aan dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst bij wie hij tijdelijk terecht kan.

De elementen van integratie en de verwijzing naar de duur van zijn verblijf in Europa hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom

deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt eveneens aan dat hij door de Dienst Vreemdelingenzaken wenst om te worden gehoord. Echter voorziet de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet in een mondelinge procedure."

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 25 augustus 2014 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 3 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: U.(...), B.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoeker een verklaring neer van het OCMW van Aalst, waaruit blijkt dat betrokkene op 7 november 2017 nog op het grondgebied verbleef en 'dringende medische hulp' geniet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aangezien er geen samenhang zou bestaan met de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat beide beslissingen een andere juridische grondslag hebben, maar onderhavige situatie kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met deze van het door verweerder geciteerde arrest van de Algemene Vergadering waarbij er specifiek sprake was van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}), dat als sluitstuk van een afgewezen asielprocedure geen rechtstreekse samenhang vertoont met een (medische) regularisatie-aanvraag.

3.3. De Raad benadrukt dat het al dan niet samenvoegen van twee zaken tot zijn soevereine beoordelingsbevoegdheid behoort (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Het feit dat er geen juridische samenhang bestaat tussen zaken die tot een samenvoeging ervan noopt, sluit niet uit dat de goede

rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een samenvoeging van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen (RvS 16 mei 2012 nr. 219.381).

3.4. De Raad stelt vast dat een goede rechtsbedeling *in casu* niet wordt gehinderd doordat beide bestreden beslissingen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan samenhang, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

· 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

· 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Doordat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met het feit dat de familiale bindingen van verzoeker integraal in België liggen (zie feitenrelaas) en absoluut niet in het land van herkomst (Turkije), wordt artikel 8 geschonden van het EVRM, dat in België rechtstreekse werking geniet.

De bestreden beslissing kan niet worden gerijmd met het recht op respect voor het privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoeker, die onder hetzelfde dak woont met twee van zijn kinderen, en die zijn beide andere kinderen ook vlakbij zich heeft.

De bestreden beslissing vermeldt totaal ten onrechte dat verzoeker “gescheiden van zijn kinderen heeft geleefd”, alsof het contact ooit onderbroken zou zijn geweest, quod certe non. Zoals hierboven aangehaald in het feitenrelaas, heeft verzoeker ook na zijn echtscheiding steeds het contact met zijn kinderen behouden.

Bovendien blijkt uit de huidige situatie – waarbij alle vier de kinderen in Aalst wonen, twee ervan zelfs nog steeds bij verzoeker – dat de familiebanden tussen verzoeker en zijn kinderen absoluut intact zijn gebleven, en dat de weigering van een verblijfsmachtiging en de eventuele uitwijzing naar het land van herkomst met zekerheid een schending zouden inhouden van het huidige gezins- en familieleven van verzoeker.

Het is niet duidelijk waarom er in deze context enige rekening zou moeten worden gehouden met de echtscheiding van verzoeker uit 1989. Het huidige samenwonen van verzoeker met twee van zijn kinderen, en het feit dat de twee andere kinderen dichtbij wonen, is wat telt.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig. Verzoeker kan zich in het land van herkomst niet verzekeren van de vereiste medische behandeling, hij verliest elk contact met zijn familie en hij heeft in het land van herkomst geen enkele sociale binding meer, noch enige garantie op huisvesting, sociale zekerheid of inkomsten.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst nergens naar de mogelijkheden in Turkije voor behandeling van de medische problematiek van verzoeker, laat staan dat zij aantonen dat verzoeker de facto toegang zou hebben tot de vereiste en adequate behandeling.

Het volstaat niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er een systeem van sociale zekerheid is in het Dublinland. Er moet ook aangetoond worden dat het individu er toegang tot heeft. (RvV 48.809, 30 september 2010; RvV 59.880, 18 april 2011; RvV 60.272, 26 april 2011)

Men moet de situatie individueel en in concreto beoordelen.

Dienst Vreemdelingenzaken moet rekening houden met de individuele situatie van de betrokkene, ook de ernst van zijn gezondheid en de noodzakelijke medische opvolging. De Dienst Vreemdelingenzaken baseerde zich op internetinformatie om te oordelen dat de lever en neurologisch aandoening in Macedonië

(Skopje) te behandelen was. Betrokkene is naar Skopje gekeerd en kwam opnieuw naar België met een brief van het Universitair ziekenhuis dat deze behandeling niet mogelijk is. (RvV 74.319, 31 januari 2012) De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een website naar een website met ziekenhuizen zonder aan te tonen dat er een afdeling neuropsychiatrie is. Er wordt één ziekenhuis vermeld waar deze dienst aanwezig is, maar het organigram van dit ziekenhuis is onvolledig. (RvV 82.220, 31 mei 2012)

Evenmin wordt door de DVZ aangetoond dat er nog enige resterende sociale of familiale binding zou zijn voor verzoeker in Turkije. Dit kan ook niet aangetoond worden, want het is niet zo.

De bestreden beslissing haalt ten onrechte aan “dat verzoeker niet aantoont dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst”. Dit is nochtans bijzonder aannemelijk na een verblijf van 27 jaar buiten Turkije, en bovendien kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij een negatief bewijs levert, wat immers onmogelijk is !

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de individuele situatie van verzoeker, die na meer dan 20 jaar dreigt te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, terwijl zijn integrale familie in België verblijft (met legale verblijfsstatus, deels zelfs Belgische nationaliteit).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. De thans bestreden beslissing geeft integendeel blijk van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoeker mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door Dienst Vreemdelingenzaken.

Door een zo verstrekkende beslissing met betrekking tot verzoeker te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het leven van verzoeker (uitwijzing na meer dan 20 jaar), heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en/of het proportionaliteitsbeginsel geschonden.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt:

‘De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen’.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om zijn beslissing op een degelijke manier te motiveren, waardoor het voormelde artikel is geschonden, evenals het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motiveringsplicht.

De motivering in casu gaat zonder twijfel onvoldoende in op de individuele toestand/situatie van verzoeker, zoals hoger reeds werd uiteengezet.

Dit wordt o.a. pijnlijk geïllustreerd door de pure gissingen die de DVZ in de beslissing maakt over o.a.

- het onderbroken zijn van het contact tussen verzoeker en zijn kinderen (quod non, zie adresgegevens);
- de familie, vrienden en kennissen die verzoeker zogezegd nog zou moeten hebben in Turkije (quod non, zie overlijdensattesten stuk 3, de zeer lange duur van het verblijf van verzoeker buiten Turkije, en de onmogelijkheid om een negatief bewijs te leveren).”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een overlijdensattest van zijn ouders en een arbeidsovereenkomst van zijn dochter toe (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

4.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

4.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.7. De tweede bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

4.8. Uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij volgende 'buitengewone omstandigheden' inriep:

"Voor verzoeker gelden buitengewone omstandigheden die het bijzonder, zoniet onmogelijk maken om de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst.

Verzoeker verblijft intussen al sinds 1988 in de EU, sinds vele jaren verblijft hij in België bij zijn kinderen. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België worden ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (R. v. St., nr. 56146; R. v. St., nr. 55204).

De Rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R. v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, pr. 385). Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Indien verzoeker, na meer dan 20 jaar moet terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, dan zal artikel 8 van het EVRM, namelijk het recht op een familie- en gezinsleven en privéleven, geschonden worden.

Verzoeker woont in België bij zijn kinderen. Zij vormen een feitelijk gezin.

Verzoeker valt aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 22 april 1997, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk).

Wanneer hij dient terug te keren naar het land van herkomst vormt dit een moeilijk te herstellen nadeel. Verzoeker wordt dan weggetrokken uit zijn familiale omgeving, meer bepaald zal hij worden gescheiden voor lange (minstens onbepaalde) tijd van zijn kinderen. Hij bouwde hier reeds een sociaal en familiaal leven op.

De kinderen, vooral zijn dochter Hanife, volgen zijn medische toestand op. Dit is noodzakelijk. Indien hij moet terugkeren naar het land van herkomst, dient hij volledig voor zichzelf in te staan, in een land waar hij al 25 jaar niet geweest is. Hij is intussen zo ingeburgerd dat een terugkeer naar Turkije niet verantwoord is / evenredig is.

De sociale en familiale banden in combinatie met de integratiewil dienen in aanmerking te worden genomen bij het beoordelen van deze aanvraag.

Een uitwijzing van verzoeker mag niet aan de orde zijn. Dit zou een schending van het recht op eerbiediging van een privé-leven zijn.

Iedereen heeft recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Gelet op voorgaande bevindt verzoeker zich in buitengewone omstandigheden om zijn aanvraag hier in België in te dienen.

Bovendien zou een eventuele terugwijzing een ongeoorloofde inbreuk uitmaken op de beginselen van behoorlijk bestuur en op het redelijkheidsbeginsel.

Teneinde vader en kinderen te scheiden, dienen goede redenen voorhanden zijn die de evenredigheidsstoets doorstaan en die verantwoorden dat verzoeker van zijn dochters en zoon wordt gescheiden.

De aanvraag is derhalve ontvankelijk."

4.9. De gemachtigde van de minister was in de eerste bestreden beslissing van oordeel dat *"de terugkeer naar Turkije om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven"*. Verzoeker is het klaarblijkelijk oneens met dit standpunt, maar hij slaagt er ondanks zijn andersluidende beweringen niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen dat hij *"in het verleden reeds gescheiden van zijn kinderen heeft geleefd"*. De kinderen verbleven immers na de echtscheiding bij hun moeder, zoals verzoeker trouwens zelf aangeeft. Het feit dat verzoeker ondertussen contacten onderhield met zijn (meerderjarige) kinderen, wordt nergens

betwist, maar dit betekent niet dat deze contacten als een buitengewone omstandigheid zouden moeten worden aangemerkt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat verzoekers bewering *“dat hij in zijn land van herkomst alleen staat, (...) niet als buitengewone omstandigheid (kan) worden weerhouden. Betrokkene toont niet aan dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst bij wie hij tijdelijk terecht kan”*. Er wordt ook gewezen op het feit dat *“(d)e elementen van integratie en de verwijzing naar de duur van zijn verblijf in Europa (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld”*. Verzoeker beklaagt zich over het feit dat hij na meer dan 20 jaar verblijf wordt teruggestuurd, maar hij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat deze situatie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem verhindert om zijn aanvraag via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen.

4.10. Waar verzoeker in zijn tweede middel terugkomt op de medische elementen die aan bod kwamen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden aangestipt dat in de eerste bestreden beslissing het onderscheid wordt geduid tussen artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoeker het huidige beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard niet kan aangrijpen om het medisch advies aan te vechten dat in het kader van de medische regularisatie-aanvraag werd verstrekt. Zoals in de bestreden beslissing in herinnering wordt gebracht, werd de medische regularisatie-aanvraag op 22 augustus 2014 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd verworpen (RvV 21 december 2017, nr. 197 066).

4.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

4.12. De Raad wijst erop dat, opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoeker en zijn meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Uit verzoekers bewering dat hij steeds contact met zijn kinderen heeft onderhouden en uit het feit dat hij thans zou inwonen bij zijn zoon en zijn jongste dochter, kan worden afgeleid dat er mogelijks sprake is van een zekere vorm van ‘gezinsleven’. Nochtans blijkt hieruit niet dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn meerderjarige kinderen die aanleiding zou geven tot het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een arbeidsovereenkomst van zijn dochter toe, maar dit maakt geen begin van bewijs uit van een band van afhankelijkheid zoals hierboven omschreven. Omdat niet blijkt dat de gezinsbanden de gewone affectieve en emotionele contacten overstijgen, en niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker deze contacten niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen verderzetten, vormt dit beweerd gezinsleven geen grond om af te wijken van de ‘verplichting’ om hem op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de

vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval blijkt te zijn. Verzoeker toont dus niet aan dat de maatregel disproportioneel zou zijn.

4.13. Betreffende de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van zijn aanvraag zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te concluderen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Specifiek met betrekking tot de tweede bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn middelen nergens de vaststelling betwist dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en geldig visum”*, waardoor de gemachtigde van de minister hem in beginsel op grond van voormelde bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen behept zijn met een motiveringsgebrek.

4.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN